

СВОБОДЕНЪ ГРАЖДАНИНЪ

246 Щерю Патриковъ тукъ

ОРГАНЪ НА ВАРНЕНСКОТО ЛИБЕРАЛНО БЮРО

В. „Свободенъ Гражданинъ“ ще излиза веднажъ въ седмица—Четвъртъкъ. Цѣната му за въ България: 5 лева на годишната, 3 лева за шести мѣсеца, а за въ странство — 8 лева на година и 4 л. за шести мѣсеца. Обявленията: на I стр. 10 ст. на дума, на 2 и 3 стр. по 6 ст.; приставажкитѣ обявления се приематъ предплатени и по 2 ст. Единъ брой 10 с. на дума за 4 стр. Всичко, що се отнася до вѣстника, испраща се направо до администрацията му въ гр. Варна Единъ брой 10 ст.

ВЪЗВАНІЕ

КЪМЪ ВАРНЕНСКИТѢ ГРАЖДАНИ.

Утрѣ, 23 Априль 1902 год. се навършватъ 25 години отъ едно твърдѣ важно и пълно съ най-големо значение за народа ни събитие — 25 годишнината отъ възшествието на Негово Блаженство Иосифъ I на Българския Екзархийски прѣстолъ.

Този късъ периодъ въ духовния ни животъ е пълненъ съ най-скъпи исторически спомени и политически събития, въ които Негово Блаженство Екзархътъ е земалъ най-живо участие, особено когато съ се засягали общенароднитѣ интереси и духовното единство на българския народъ.

Тежка бѣ минутата, когато Негово Блаженство пое въ рждѣти си знамето на българското Черковно и Национално единство! Достатъчно е само да си припомнимъ разбърканитѣ политически обстоятелства на турската империя; смѣняването подредъ на трима султани, обявяване на руско-турската война, заточението на Български Екзархъ Антимъ I, усиленитѣ прѣслѣдвания на Бъл. Народъ отъ вѣковнитѣ му угнетители прѣзъ това размирно врѣме—за да изпъкне по-ясно мощниятъ обликъ и самотверженостъ на Негово Блаженство, Оттогава и до днесъ Негово Блаженство Иосифъ I, проникнатъ напълно отъ своя дългъ, си остана като истински народенъ вождъ и показва въ всичкитѣ си дѣйствиа такъвъ просвѣтенъ патриотизъмъ, прѣдвидливостъ и доблестъ достойни само за подобни врѣмена, и гордостъ за единъ угнетенъ и разпокъсанъ народъ като нашия.

Той съ тактъ и благоразумие запази и укрѣпи придобититѣ ни черковни правдини, дадени съ царски ферманъ, съ който се учреди св. ни Екзархия; той положи неуморни старания, за да се приложи фермана и въ ония български мѣста, които до него врѣме не бѣ приложенъ, както и въ ония въ които и до днесъ нѣматъ свои архипастири; той, накъсо, най-добрѣ и най-съзнателно схвана задачата, що прѣстои на нашия народъ. а най-здраво и твърдо работи за нейното постигане, като денонощно се старае да прѣдотврати сички спънки, които се изпрѣчатъ по пътя ѝ и разяждатъ народниятъ ни организъмъ.

Г Р А Ж Д А Н И,

И въ настоящата най-критическа за Черковата ни и Народността ни минута, когато отъ извѣстни страни се кроятъ посѣгателства върху най-скъпитѣ и най-жизненитѣ национални и черковни интереси, когато единъ духъ на необикновена безпокойностъ и възбуденостъ е обхваналъ цѣлия ни народъ, Негово Блаженство, Екзархътъ, пакъ най-ясно съзрѣ опасността, която застрашава бъдещето ни и се яви най-пръвъ и най-достоеенъ защитникъ на националното дѣло.

Прѣдъ видъ на сичко това длъжностъ се налага на истинскитѣ чада на Православната българска църква, по случай ни 25 годишнина светителска дѣйностъ на Негово Блаженство, да присѣтватъ утрѣ на 23 того на молебена, който ще се отслужи въ Сѣборна църква за здравieto и дългоденствието на Н. Блаженство Иосифъ I. Съ това освѣтъ че ще да се покаже, че ние умѣемъ да цѣнимъ заслугитѣ на своитѣ истински народни труженници, но то ще да подигне и ободри духа ни, ще укрѣпи вѣрата въ бъдещето ни като народъ и ще насърчи дѣйцитѣ ни за по-славна дѣйностъ. Съ това ще докажемъ, че и у насъ е настъпило врѣме на истинско съзнание и просвѣтено убѣждение.

Вѣчна слава и честь на Негово Блаженство Иосифъ I.

Тържеството ще стане по-особена програма.

гр. Варна. 21 Априль 1902 год.

Комисията по отпразднуване 25 годишнини юбилей на Негово Блаженство Иосифъ I: Сава Георгиевъ, Янко Жековъ, Георги Илиевъ, Бърни Радевъ, Велико Христовъ, Тони Петровъ, Янко Славчевъ, Хр. Поповичъ, Д. Габровски, Д. Стоиловъ, Ив. Церовъ, Смиловъ, Н. Дуковъ, Някшевъ, В. Райновъ, Ив. Кевсизовъ, Богоевъ, Ножаровъ, Хр. Кировъ, В. Мариновъ, П. Белберовъ, М. Арnaudовъ, Юрд. Божиловъ.

Негово Блаженство ИОСИФЪ I-й
Българский Екзархъ.

Варна, 23 Априлий 1902 г.

Слѣдъ възражданieto, между редицата отъ народополезни дѣйци, които подеха и продължиха борбата за духовното освобождение на народа, за нравственното му повдигане и запазване на неговата цѣлостностъ, на пръвъ редъ, стои и Негово Блаженство Иосифъ I. Благодарения народъ, отъ почитъ къмъ дългогодишната му дѣятелностъ, рѣши и се готви на 23-й Априль да отпразднува юбилей въ честь на 25 годишнината отъ възшествието му на Екзархийски прѣстолъ.

По този случай, като даваме портрета на Негово Блаженство, считаме се длъжни да дадемъ и кратки бѣлѣжки отъ неговата дѣятелностъ.

Негово Блаженство Иосифъ I е роденъ въ 1840 год. въ прибалканския градецъ Калоферъ. Родителитѣ му съ били крайно бѣдни и не въ състояние да го поддържатъ въ училище. Неговия зетъ, обаче, забѣлѣзва, че малкия Лазаръ — така се е наричалъ Негово Блаженство, прѣди да бѣде посвѣтенъ въ монашество — е пѣргавъ, въ-приемчивъ, наклоненъ да се учи,

и рѣшава да го испраща на училище, при процутия наврѣмето си да-скалъ Ботю — баща на поета и храбрия революционеръ Хр. Ботевъ. Като свършва съ успѣха Калоферското училище, въ 1861 год. заминава за Цариградъ, гдѣто по-стѣпилъ като учителъ по български езикъ и, същеврѣменно като ученикъ, въ френското училище на Вебекъ. Даровитостта на младия Лазаръ привлича вниманието на нѣкои Цариград. българи, които му прѣдлагатъ да отиде въ Парижъ да слѣдва въ филологическия факултетъ.

Прѣзъ Септемврий мѣсець 1864 год. въ-душевенъ отъ най-благатки идеи за добротечината на милия си народъ, жадния за науки юноша пристига въ Парижъ, гдѣто слѣдва три год. по Словесността, а послѣ това постѣпва въ факултета по правото отъ гдѣто, слѣдъ три

години, излиза Лисансие.

Въ 1870 год., младия юристъ се завръща въ Цариградъ. Тукъ той започва да пише въ защита на черковнитѣ и човѣшки правдини на българския народъ и името му — Лазаръ Иовчевъ бѣ станало толкова извѣстно между Цариградската българска интелигенция, че го помолватъ и той остава за главенъ редакторъ на тогава издаваното периодическо списание „Читалище“.

Като се основа Екзархията, той биде назначенъ за неинъ главенъ секретаръ и съ своята опитностъ много спомогна за доброто организиране на българската църква.

Скоро слѣдъ учредяването на Екзархията, указа се, че има голѣмъ недостигъ отъ приготвени лица за Архиперей. Хора съ специално богословско образование имаше твърдѣ малко, а пъкъ и тѣзи съ висше образование се броеха на прѣсти. На и не бѣше лесно да се намѣрятъ любители на едно звание, което иска отъ човѣка пълно самоотрицание — да се отрече отъ всичко земно. Голѣмъ патриотизъмъ и не по-малко съзнание на дълга се искаше, за да приеме единъ младъ човѣкъ да се

почерне прѣзъ цѣлния си животъ. Това, и на покаята, направена първият вожди на народната църква, малцина се отзоваха. И отъ тѣзи малцина, единъ е тѣзи самоотвържени младежи билъ Негово Блаженство.

На 24 Септември 1872 година, Негово Блаженство Антимъ I възвелъ въ Иеродяконски чинъ Лазаръ Иовчевъ, когото наименовалъ Иосифъ. Това посвѣщаване става въ сѣщия Недѣленъ день въ църквата „Св. Стефанъ“ на Фенеръ, когато Блажени Антимъ произнесе заблѣжителния си протестъ противъ произнесената *въ сѣщия день анатема* надъ всичко българско отъ Фенерската Патриаршия. Наскорото той билъ възведенъ въ Архимандритъ и назначенъ протосингелъ на Негово Блаженство Антимъ I, комуто става най-жаркъ сътрудникъ въ борбата противъ домогванията на Фенеръ.

Прѣзъ 1871 год. се назначава за управляющъ Видинската Епархия, а слѣдъ една година, въ 1876 год., Февруарий мѣсець биде повиканъ и рѣкоположенъ за Ловченски Митрополитъ.

Настѣпва сѣдбоносната за народа ни 1877 год. Фенеръ повилнява. Въсползуванъ отъ неразположението на Турско-Правителство къмъ всичко българско, Фенеръ се хвърля вътъ Екзархията като хищница на стрѣвъ. Нѣ живъ бѣ българскиятъ Богъ! Защото, когато Фенеръ играеше своето самодивско хоро, за това, че бѣ сполучилъ да оклевети Негово Блаженство народния мченикъ Антимъ I, който се испрати на заточение и остана празенъ Екзархийския прѣстолъ; когато Фенеръ считаше вече за разрушено това, което съ коститѣ си бѣхъ съградили самоотвърженитѣ борци за църковната ни свобода — тъкмо тогава българскитѣ Архиди, наедно съ първенцитѣ народни, избиратъ Иосифа Ловчански

за *Български Екзархъ*! И, благодарение на тоя сполучливъ изборъ, Екзархията, това учреждение, което съединява цѣлокупния български народъ, закрѣпва се, дава отпоръ на многочисленнитѣ неприятели на народа ни и продължава да служи като звено, което ни съединява, като народъ, и ни прави несъкрушимими. А това не малко се дължи на Негово Блаженство Иосифа I, защото той, освѣнъ по своето високо образование, бѣлѣжитъ е и по своя ораторски талантъ, по енергията си, по рѣдкия си дипломатически тактъ, примота въ характера и твърдостъ въ убѣжденията.

Ето вече 25 години, както Негово Блаженство ръководи църковно цѣлокупния български народъ. Колко пъти той е билъ самъ въ борбата, изоставенъ даже отъ онѣзи, които сж дължни еднакво да бранятъ народнитѣ интереси. нѣ, и въ такива моменти, той е стоялъ твърдъ на позицията си и енергично се е борилъ за правдинитѣ на народа ни въ Турско, безъ да гледа на спѣнцитѣ, които му идеха отъ вси страни. И ний виждаме, че, въ разстояние на 25 години, българина въ Турско напредва и се развива, училищата и църквата цвѣтитъ, а това се дължи главно на Негово Блаженство, който съ своя умъ и тактъ е можалъ да привлече всичко честно и енергично на служение народу.

Ний виждаме напоследѣтъ, когато всичко се е нахвърлило върху българския народъ, когато искатъ да ни разкасятъ духовно, когато искатъ да ни наранятъ въ сърдцето, когато искатъ да рѣкополагатъ за Скопски Митрополитъ единъ сърбинъ. — ний виждаме, че Негово Блаженство, поддържа отъ цѣлокупния български народъ, все така самоотвържено протестира и се бори за запазването на Скопие, твърдината на България; Скопие, което даде сигнала за съ-

бужданието отъ духовното робство, когато всичко наоколо спѣше мрътвешки сънъ; Скопие, което първо се вслуша въ великитѣ и знаменателни думи на Отца Паисия: „О неразумие и юроде! Поради что се срамитъ да се наречешъ болгаринъ и не четитъ по свой езикъ и не думашъ?“

Само този единственъ протестъ, ако бѣше въ дѣятелността на Негово Блаженство, достатъчно бѣше да бѣде провъзгласенъ за великъ българинъ! А колко такива протести, колко самоотвържени дѣла е извършилъ Негово Блаженство за запазване интереситѣ на Българския народъ!

Ето, прочее: мотивитѣ, които каратъ българския народъ да честува 25 годишнината отъ възнесението на Негово Блаженство на Екзархийския прѣстолъ. Ето мотивитѣ, които на 23 Априлъ ще каратъ цѣлокупния българския народъ да се обърне съ поклонъ къмъ Цариградъ — къмъ Негово Блаженство Иосифъ I, достойния духовенъ вожда на българския народъ.

Ето, най-сѣтнѣ, защо българскиятъ народъ, на 23 Априлъ, ще се събере въ храмоветѣ си за да отпрати горѣщи молитви къмъ Всевисшнй да даде здраве и дългоденствие на Негово Блаженство въ тѣзи тежки и испитѣми минути за народа и църквата ни, за да продължи така доблестно общенародното дѣло, въ служение на което той всецѣло се е прѣдалъ.

Ний, заедно съ всички българи, благопожелаваме на Негово Блаженство, щото въ скоро бѣдѣще, чрезъ своя умъ, енергия и подкрѣпата на паството си, да достигне осъществлението на националнитѣ ни въждѣния, като осуети всички опитвания на явнитѣ и тайнитѣ, божемъ православни, противници на Българската Православна Църква и на българската народностъ, та, по тоя начинъ да отпразднува

още по славно и 50 годишнината отъ въскръснатието на Екзархийския прѣстолъ. Боже, пази Народа и Екзарха отъ зли врагове!

За Народното Образование изобщо.

(Продължение отъ брой 20).

Ограниченията свободата на прѣподаването ограничаватъ и свободата на учението. По-нататѣшни стѣснения свободата на учението се явяватъ, на пр., закрѣпването да се посѣщаватъ загранични учебни заведения и недопускане лица на отдѣлни съсловия въ нѣкои училища. Първия родъ мѣроприятие може още да се счита за целѣсообразно въ тоя случай, когато въ заграничните учебни заведения се прѣподаватъ науки, признати вредни за вътрѣ въ страната.

Въ силна степенъ се ограничава свободата на учението за възпитанитѣ на публичнитѣ учебни заведения. Тѣ сж дължни, разбира се, да се подчиняватъ на всички разпорѣждания, каквито управлението счита за необходимими да направи, за да може да достигне цѣлитѣ на учебното заведение. Въ низшитѣ и сѣдни училища между съотвѣтствующитѣ наредби съществува почти пълно едногласие, но по въпроса за ограничаване свободата на учението въ висшитѣ учебни заведения мнѣнията се различаватъ. Едни искатъ, студентитѣ да прѣминаватъ всичкитѣ курсове подъ редъ и за прѣминаването отъ единъ курсъ въ други да има непрѣмѣнно испитъ; други, наопаки, считатъ за непотрѣбни каквито и да сж стѣснения въ това отношение, — и слѣдователно искатъ въ сѣщностъ (макаръ и да не формулиратъ направо това си искание) да се остави на студентитѣ свобода и да се учатъ, и да се неучатъ. Всѣкое отъ тия двѣ противоположни мнѣния има и своитѣ ползи, и своитѣ недостатѣци. Като пѣма никакви стѣснения, студентитѣ ще могатъ всецѣло да посвѣтватъ силитѣ си на такива научни занятия, които

ПОДЛИСТНИКЪ.

Нова Утопия.

(Рассказъ отъ Джеромъ — Джерома).

Тия дни ми се случи да прѣкарамъ твърдѣ интересенъ вечеръ. Съ пѣколко отъ своитѣ „напрѣдничави другари“ вечеряхъ въ „Национални социалистически клубъ“. Вечерята бѣше прѣвѣсходна: фазанитѣ, напълненъ съ трюфели (единъ видъ гъби), бѣше просто идеаленъ, а шатоларитѣ отъ 49-та година си струваше паритѣ. Повече да се похваля, струва ми се, е трудно.

Послѣ вечерята, съ пури въ устата, (трѣбва да кажа, че у тѣхъ — въ „Национални социалистически клубъ“ — има много хубави пури) отворихме разговоръ върху една много поучителна тема — за бъдещето равенство на хората и за национализацията на капитала.

Лично азъ не вземахъ особно участие въ разговора. Поставенъ отъ дѣтинство въ необходимостта да си изкарвамъ хлѣба, пѣмахъ ни врѣме, ни случай да изуча подобни въпроси.

Но съ голѣмо внимание слушахъ разсѣданията на другаритѣ си: какъ свѣта въ продължение на хиляди години до тѣхното идване на свѣта е вървѣла по лъжливи пѣтъ и какъ сега, въ близко бъдѣще, тѣ искатъ да изправятъ тази грѣшка въ нѣколко години.

Равенството на всички хора бѣ тѣхната лозинка. Абсолютно равенство въ всичко — равенство въ имотитѣ, равенство въ общественото положение и значение, равенство въ обязаноститѣ и, като резултатъ, равенство въ щастieto и задоволството.

Свѣтътъ принадлежи еднакво на всичкитѣ хора и трѣбва да се раздѣли наравно по между имъ. Плодѣтъ отъ труда на човѣка не съставлява негова лична собственостъ, но собственостъ на държавата, която е длъжна да го храни, облича и да се грижи не за своето величие, а за благоденствието на цѣлния човѣчески родъ. Личното право на собственостъ е социална верига, съ която меншенството е оковало пародната маса; разбойническо орѣжие, съ което нищожна грабителска шайка открадва отъ обществото плодѣтъ на неговия трудъ — всичко това трѣбва да се отнеме отъ рѣцѣтъ имъ.

Социалнитѣ отличия сж прѣградитѣ, съ които се е стѣснявало и задържало човѣчеството въ своето прогресивно движение и трѣбва да се разрушатъ за винаги.

Човѣческата раса трѣбва да върви къмъ своята цѣль (каква и да е тя), но не въ разпрѣсната тѣлна, като пѣлзи по единъ кривъ пѣтъ върху рохлива почва въ неравенството по рождение и състояние, както е ставало до сега, а въ стройна армия, съ стѣпени редове по гладкия пѣтъ на всеобщото равенство.

Великото сърдце на нашата майка — земята — се стреми да храни всички свои дѣца. Не трѣбва да има ни гладъ, ни изобилие. Силния не трѣбва да задига повече отъ слабия. Умния не трѣбва да да мисли за това, какъ да задигне повече отъ глупавия. Произведенията на земята трѣбва да се раздѣлятъ по равно. Равни прѣдъ законитѣ на природата, трѣбва да сме равни и прѣдъ законитѣ на човѣка.

Неравенството влече подиръ си нещастия, прѣстѣпления, пороци, самолюбие, гордостъ, лицемерие... Въ свѣта, дѣто нѣма неравенството, злото ще се изгуби въ самия си изворъ и вроденото у насъ чувство на добро ще се укрѣпи отъ само

себе си. Когато всичкитѣ хора бѣдатъ равни, земята ще стане рай.

Напълнихме си чашиитѣ и ги изнихме за равенството, светото равенство; послѣ заповѣдахме на слугата да ни донесе зеленъ шартриозъ и още по една цигара.

Азъ се завърнахъ у дома си замисленъ. Дълго не можахъ да заспя, като размишлявахъ за новия свѣтъ, който се прѣдставляваше прѣдъ очитѣ ми. Колко хубавъ щѣше да бѣде живота, ако проекта на моитѣ другари се осъществеше. Не щѣше да има тази вѣчна борба, завистъ, разочарование и страхъ прѣдъ нуждата. За всичко ще се грижи държавата; ти ще ни дава рѣшително всичко, каквото ни трѣбва, като наченемъ отъ люлката и свършимъ съ гробния сандѣкъ. Нѣма да ни се случва винаги да търсимъ работа или служба. Пѣкъ и самия трудъ нѣма да бѣде тѣй уморителенъ. Но нашата смѣтка това, каквото може да поиска държавата отъ всѣкой пълноправенъ гражданинъ, е че всѣки ще трѣбва да работи само 3 часа на день. На никого нѣма да позволяватъ да се труди повече (лично азъ, заклеватъ се, не ще имамъ нужда отъ таково позволение). Животѣтъ ни, обмисленъ и добръ нареденъ, ще потече като по вода. Не ще ни се случи бѣднитѣ да съжалѣваме, а на богатитѣ — да завиждаме. Нѣма да има прѣдъ насъ недоволни и намръшени физиономии. Така сѣщо никого нѣма да третираме надмѣно (хмъ! това не е твърдѣ хубаво). Нѣма да мислимъ за нищо, а ще се вдѣлбочимъ да размишляваме за бъдѣщото (каквото и да е то) на човѣчеството.

Върху това се разбъркаха мислитѣ ми и азъ заспахъ.

Когато се събудихъ намѣрихъ се да лежа подъ една стѣклена витрина, въ

една висока мрачна стая. Надъ главата ми бѣше окачена една табела. Повдигнахъ главата си и прочетохъ слѣдующето:

„Спѣция човѣкъ на XIX столѣтие“.

„Този човѣкъ е намѣренъ заспаля въ една отъ кѣшитѣ на Лондонъ, послѣ великата социална революция въ 1899 г. Отъ показанията на ступанката на кѣщата се разясни, че до момента на откритието му, този субектъ е спалъ 10 години (забравили да го разбудятъ). Въ интереса на науката бѣше рѣшено да го не безпокоятъ, за да се види, колко врѣме той може да спи още. Съгласно съ това постановление субектъ биде прѣнесенъ и помѣстенъ въ „Музея на рѣдкоститѣ прѣзъ м. Февруарий 1900 год. Посѣтителитѣ се умоляватъ да не изливатъ вода въ отверстията за въздуха.“

Съ интелегентенъ видъ и напредната възраст единъ господинъ, който се шуряше около съседната витрина, дойде при мене и подигна захлупката надъ мене.

— Каква е работата — каза той. Може би нѣкой да ви е безпокоилъ?

— Не, — казахъ азъ, — винаги се пробуждамъ самъ, когато чувствавамъ, че съмъ се спалъ. Кое е столѣтие? — Сега, — отговори той: — имаме двадесетъ и девето. Вий сте спали равно 1000 години.

— Добръ. Чувствавамъ, че прѣзъ тона врѣме много, ако не всичко, се е изменило, и навѣрно къмъ по доброто — казахъ азъ — като слизахъ отъ мѣстото, гдѣто спѣхъ.

— Азъ мисля, че сега вий ще искате да направите това, което въ подобни случаи се прави, се обърна къмъ мене възрастния господинъ тъкмо, когато си обличахъ дрѣхитѣ, които се намираха до мене на сандѣка. — Вий непрѣмѣнно ще пожелаете да походите съ мене изъ града, да видите

напълно отговарят на тѣхнитѣ способности и влечения и, слѣдователно, да употребяватъ енергията си на повече производителенъ начинъ; но отъ друга страна пуститѣ и слабхарактерни лица, които не знаятъ да се ползватъ съ свободата, ще се занимаватъ при такъвъ редъ твърдѣ слабо и въ края на крайщата нѣма да придобиятъ никакви знания. Напротивъ, горѣспомѣнатитѣ стѣснения на свободата ще принудятъ студентитѣ, особено малко работливитѣ да прѣкаратъ врѣмето си съ полза; разбира се, че въ такъвъ случай добритѣ студенти не могатъ да достигнатъ ония резултати въ обичайнитѣ имъ отрасли на науката, каквиго биха могли да иматъ, когато свободно се распоредиха съ силитѣ си.

Народнитѣ училища. Понеже образователнитѣ нужди на обществото не могатъ да се удовлетворятъ съ дѣятелността на частнитѣ лица, то грижата за отваряние училища взематъ върху си *държавата, селскитѣ и градски общини, окръжнитѣ съвети* и др. До каква степенъ участвува всѣка една отъ тия корпорации въ устройството на учебнитѣ заведения се опрѣдѣли отъ слѣдующитѣ съображения.

Училищата служатъ прѣди всичко на ония общественни единици, юношеството на които се обучава въ тѣхъ; слѣдов. отъ първоначалнитѣ училища се ползватъ най-главно общинитѣ, отъ срѣднитѣ училища — градоветѣ и окръжитѣ, а отъ висшитѣ учебни заведения — държавата. Споредъ това справедливостта го изисква, щото основнитѣ училища да се уреждатъ отъ общинитѣ, срѣднитѣ — отъ градоветѣ и окръжнитѣ съвети, а висшитѣ — отъ държавата.

Но срѣдствата на общинитѣ сж твърдѣ ограничени и при това всички не сж съ еднакви срѣдства. Споредъ това много отъ тѣхъ се оказватъ не въ състояние, поне всѣкоя по отдѣлно, самостоятелно да иматъ необходимитѣ си училища. Ако ли пъкъ, въ подобни случаи, се съединятъ нѣколко общини,

зада издържатъ задружно едно училище, то нуждата отъ елементарно образование по тоя начинъ далечъ не се удовлетворява както трѣбва: едно училище никога не може да даде на нѣколко общини това, което всѣка община получава отъ своето собствено училище. Прѣдъ видъ на това твърдѣ желателно е, щото въ такива случаи на отдѣлитѣ общини да се дава помощъ отъ окръж. съветъ, и, въ случай на голѣма нужда, отъ държавата (каквито сж на пр. пограничитѣ училища съ смѣсено население). Тѣ сжщо и градоветѣ, и окр. съвети могатъ да не бждатъ въ състояние да издържатъ училищата си: въ такъвъ случай държавата е длъжна да имъ се притече съ помощта си.

Отъ друга страна може да се случи и тѣй, че срѣдното или висше учебно заведение, което служи най-главно на окръжнитѣ интереси или на държавата, принася най-голѣма полза на оня градъ, въ който то се намира; въ такива случаи справедливостта го изисква, щото градътъ да поеме една частъ отъ разноснитѣ за издържанieto на учеб. заведение.

Освѣнъ изложенитѣ по-горѣ съображения, че низшитѣ и срѣдни училища трѣбва да се оставятъ на общинитѣ и окръж. съвети, може да се добави още и слѣдующето. Ограничаванне сферата на държавната дѣятелностъ, за да се разшири окръжната компетенция, явява се най-вѣрното срѣдство за смечаванне борбата за държавната властъ. Послѣ, като се оставятъ низшитѣ и срѣднитѣ училища въ рѣцѣтѣ на общинитѣ и окръжнитѣ съвети ще може да се развива и укрѣпва въ организирани мѣстното управление интересътъ за учебното дѣло; а това има голѣмо значение прѣдъ видъ на това, че гражданитѣ отъ общината и окръга се явяватъ родители на дѣцата, които се учатъ въ тия училища и тѣхното съзнателно участие въ управлението на училищата ще служи като главно условие за добрия вървѣжъ на учебното дѣло.

Отъ друга страна трѣбва да се обърне внимание и на слѣдующето обстоятелство: по нѣкога интересътъ къмъ училищата дѣло бива до толкова слабъ отъ страна на общинитѣ, че ако се остави въ рѣцѣтѣ имъ дѣлото може съвършено да се захвърли.

Прѣдъ видъ на това, а тѣй сжщо, че училището засега общедържавни интереси, че общинскитѣ власти въ малкитѣ общини нѣматъ възможностъ да наблюдаватъ за дѣятелността на учителитѣ, и че, най-сетнѣ, много общински училища получаватъ помощъ отъ държавата, — прѣдъ видъ на всичко това дѣятелността на общинскитѣ управления въ областта на народното облазование подлежи на държавенъ контролъ. Може би, да е даже полезно, когато държавата взема върху си нѣкои отрасли отъ управлението на училищата, на пр. назначаванieto учителитѣ въ селскитѣ първоначални и въ градскитѣ срѣдни училища, понеже въ повечето случаи общинитѣ не могатъ да изпълняватъ тая функция както трѣбва *).

*) Общинитѣ не могатъ да познаватъ добри кандидати за учители както и държавата; тѣ често пати могатъ да назначатъ такива лица, които никакъ не отговарятъ на нуждитѣ имъ, не сж способни и работливи и се вмѣкватъ между простото население съ извѣстни цѣли. Общинитѣ не могатъ да мѣстятъ учителитѣ отъ едно мѣсто на друго за наказание или за повишение, както това може да направи държавата за да удържи училищната дисциплина. Общинитѣ, най-сетнѣ, при избирание и назначаване на учителитѣ могатъ да се увлѣкатъ отъ съображения, които нѣматъ нищо общо съ учебното дѣло. Прѣдъ видъ на всичко това държавни контролъ на училищата се налага за необходимъ.

(Слѣдва).

Външенъ отдѣлъ

МАКЕДОНИЈА

Извличаме отъ една дописка до Information слѣдното:

Оцѣ не е утихнало възбуждението, причинено отъ повдигането на митрополитския въпросъ. Измѣжду българското население се прѣска вѣстѣта, че вслѣдствие на енергическото застъпване на Екзарха, както и на цѣлия български народъ, Султанътъ отложилъ за сега разрѣшението на тоя въпросъ, то въ руското консулство обиваватъ тоя слухъ за неоснователенъ. Консултътъ Машковъ публично утвърждава, че не само Фирмилианъ ще да бжде рѣкоположенъ, но и че българския митрополитъ Синесий ще бжде отстраненъ изъ Скопие. Валията даде заповѣдъ да се конфискува кореспонденцията на българския митрополитъ, и въ дѣйствителностъ бидѣха задържани на пощата нѣколко окръжни писма, отправени до духовенството въ Скопската българска епархия. Въ Окрѣжното митрополита съобщава, че рѣкоположението на Фирмилианъ е прѣдстояще, и че едничката надѣжда на българитѣ е у Султанъ, който знай фермана отъ 1860 год. въ който Скопската епархия изрично е припозната, че принадлежи къмъ Екзархията. Послѣ е споменато още въ окръжното, че Екзарха Иосифъ, който се радва на благоволенieto на Султана, ще да направи всичко, за да защити интереситѣ на българската църква. Въ това Окрѣжно съгледали подстрѣкателство, вслѣдствие на което искатъ отстранението на Синесия, безъ да помислитъ, че той има задъ себе си населението отъ цѣлата епархия, та не могатъ да си играятъ, както бѣше съ патриаршеския владика Амвросий, за чието мѣсто се готви Фирмилианъ. Българитѣ отстояватъ до сега своитѣ права по единъ съвършено легаленъ и коректенъ начинъ и доноситѣ на Машкова и Куртовича за нѣкакви комплоти, по настоящемъ поне, сж съвършено неоснователни. Тия дни докараха обкованъ директора на българското училище въ Велесъ Петръ Миховъ — защо, никой не знае. — Въ селото Мартолци (Велешко) една възстаническа чета биде нападната отъ войската; говори се, че мюлезимина падналъ, а на четата се удало съ малки загуби да избѣга. — Сърбитѣ прѣскаатъ слухътъ, че ужъ Б. Сарафовъ, съ нѣкой си Диме Берберина билъ и ристигналъ тукъ, вслѣдствие на което всички чужденци тукъ сж подъ полицейски надзоръ.

всички промѣнения, да ми задавате всевъзможни въпроси и да правите глупави забѣлѣжки на ли?

— Да, — казахъ азъ — тъкмо това мислѣхъ. — Азъ като че ли знаяхъ това, проговори той.

— Е, да вървимъ, азъ съмъ на ваше разположение и той трѣгна напредъ, като ми показваше пътя къмъ изхода. Когато се намѣрихме вече на улицата, обърнахъ се къмъ стареца.

— Наистина ли сега у Васъ всичко е добръ наредено?

— Кое да е наредено? — попита той.

— Свѣтътъ отговорихъ азъ. Трѣбва да ви кажа, че, прѣди да засия, нѣколко мой другари бѣха намислили да го разкъсатъ на парчета, а послѣ да го нарежатъ тѣй, както тѣ искаха. Направено ли е това сега? Равни ли сж всичкитѣ хора по между си? Уничтожени ли сж човѣческитѣ пороци, прѣстѣпление и други подовни прѣлести отъ прѣдишното врѣме?

— О, да, — отговори мой спътникъ: — вий ще да видите, че всичко е правилно организовано. Въ това врѣме, когато вий спяхте ний твърдѣ много се измѣчихме, до като го наредимъ. Въ сегашно врѣме всичко е почти завършено и земята е прѣобразована отъ насъ въ съвършенство. Да се правятъ разни глупости, прѣстѣпления сега е вече невъзможно, а що се отнася до всеобщото равенство, то жабитѣ сж нищо въ сравнение съ насъ.

Той се изрази малко вулгарно, но ми бѣ невъзможно да го спра. Отидохме въ града. Всичко бѣше чисто и тихо. Улицитѣ бѣха еднообразни, прѣсичаха се подъ еднакви ъгли и означени съ номера. Файтони и коне не се виждаха — всичко бѣше замѣнено съ електричество. Минувачитѣ, които срѣскахме, имаха всички важентъ и спокоенъ видъ и до толкова си

приличаха единъ на другъ, че човѣкъ можеше да ги вземе за близки роднини. Тѣ бѣха облѣчени, както и тои спътникъ, въ костюмъ изъ сиви панталони и куртки, запѣтлени отъ горѣ до долѣ и стѣгнати въ кръста съ поясъ. Всички бѣха чисто обръснати и съ черни косми.

Азъ попитахъ: Всичкитѣ тия хора близнаци ли сж, какви сж?

— Близнаци ли? Слава богу, не! — отговори спътника ми. — Та отидѣ заключавате това?

— Да, всички си приличатъ, отговорихъ азъ — всички сж съ черни косми...

— О, това е форменния цвѣтъ на космитѣ — забѣлѣжи мой компаньонъ: — ний всички носимъ черни косми. Ако на нѣкого космитѣ бждатъ отъ природата съ другъ цвѣтъ — боядисватъ ги.

— Защо?

— Защо ли? — Повтори старецътъ съ малко раздражителенъ тонъ. Нима вий не разбирате, че сега всичкитѣ хора сж равни. Хубаво всеобщо равенство щехме да имаме ако се позволяваше на разни контета да се курдисватъ съ своитѣ златни кадри и перчени тогасъ, когато други пъкъ ще се задоволятъ съ проститѣ си рошли. Въ нашитѣ щастливи дни хората сж изравнени не само въ правата и обязанности си, но и въ външността си, до колкото, разбира се, това е възможно. Като се бръснатъ чисто всички маже, като се заставяватъ да носятъ косми отъ опрѣдѣленъ цвѣтъ и дължина, ний донедѣ сж изправяме грѣшитѣ на самата природа.

— Но защо именно чернитѣ косми сж признати за форменни, — попитахъ азъ.

Отговори ми, че добръ не знае, но че тѣй било рѣшено.

— Отъ кого?

— Отъ болшинството, — възрази

мой спътникъ, като си сне шапката и наведи очитѣ.

Като още изминахме нѣколко улици, попитахъ:

— Какво е това, жени никакъ не виждамъ тукъ?

— Жени! — възкликна спътника ми. — Какъ да нѣма! Покрай насъ минаха стотини.

— Струва ми се, да не съмъ се лишилъ отъ способността да познавамъ женитѣ при срѣщата — казахъ азъ, — по не мога да си припомня, че видѣхъ нѣкои.

— Ето ви, идатъ двѣ — каза той, като сочеше на проходящитѣ край насъ два субекта въ форменни сиви панталони и куртки.

— Но какъ ги вий познавате? — попитахъ азъ.

— Какъ ли? Виждате ли металически цифри на якитѣ имъ?

— Да, азъ забѣлѣзахъ у всичкитѣ нѣкакви си номера и се чудѣхъ, — зашто е това.

— Е, добръ съ четнитѣ номера сж отбѣлѣзани женитѣ, а съ нечетнитѣ — мъжетѣ.

— Много просто, — казахъ азъ: — при малка практика човѣкъ може да се научи да познава пола съ единъ само погледъ.

— О, да — отговори той — когато потрѣбва.

Изминахме нѣколко крачки безъ да говоримъ.

— Защо ви сж тѣзи номера? — попитахъ азъ.

— За да се отличава единъ човѣкъ отъ други, — отговори мой другаръ.

— Нима фамилии нѣма вече?

— Нѣма.

— Защо?

— О, това е страшно неравенство.

гадски народъ, Султанътъ отложилъ за сега разрѣшението на тоя въпросъ, то въ руското консулство обиваватъ тоя слухъ за неоснователенъ. Консултътъ Машковъ публично утвърждава, че не само Фирмилианъ ще да бжде рѣкоположенъ, но и че българския митрополитъ Синесий ще бжде отстраненъ изъ Скопие. Валията даде заповѣдъ да се конфискува кореспонденцията на българския митрополитъ, и въ дѣйствителностъ бидѣха задържани на пощата нѣколко окръжни писма, отправени до духовенството въ Скопската българска епархия. Въ Окрѣжното митрополита съобщава, че рѣкоположението на Фирмилианъ е прѣдстояще, и че едничката надѣжда на българитѣ е у Султанъ, който знай фермана отъ 1860 год. въ който Скопската епархия изрично е припозната, че принадлежи къмъ Екзархията. Послѣ е споменато още въ окръжното, че Екзарха Иосифъ, който се радва на благоволенieto на Султана, ще да направи всичко, за да защити интереситѣ на българската църква. Въ това Окрѣжно съгледали подстрѣкателство, вслѣдствие на което искатъ отстранението на Синесия, безъ да помислитъ, че той има задъ себе си населението отъ цѣлата епархия, та не могатъ да си играятъ, както бѣше съ патриаршеския владика Амвросий, за чието мѣсто се готви Фирмилианъ. Българитѣ отстояватъ до сега своитѣ права по единъ съвършено легаленъ и коректенъ начинъ и доноситѣ на Машкова и Куртовича за нѣкакви комплоти, по настоящемъ поне, сж съвършено неоснователни. Тия дни докараха обкованъ директора на българското училище въ Велесъ Петръ Миховъ — защо, никой не знае. — Въ селото Мартолци (Велешко) една възстаническа чета биде нападната отъ войската; говори се, че мюлезимина падналъ, а на четата се удало съ малки загуби да избѣга. — Сърбитѣ прѣскаатъ слухътъ, че ужъ Б. Сарафовъ, съ нѣкой си Диме Берберина билъ и ристигналъ тукъ, вслѣдствие на което всички чужденци тукъ сж подъ полицейски надзоръ.

Нѣкой си съ фамилия Монморанси гледаше съ прѣзрѣние на Смитъ. А Смитъ не искаше да бжде въ обществото на Джоша. За да се избѣгне това, рѣши се да се уничтожатъ фамилитѣ съвършено, като се замѣнятъ съ номера.

— А Монморанси и Смитъ не протестираха ли?

— Протестираха. разбира се, но Джонитѣ имаха болшинство.

Прѣди разходката ни не успѣхъ да се омия. Неудобно бѣше да се върна въ музея въ такъвъ видъ, при това врѣмето бѣше много горѣщо. Обърнахъ се къмъ моя спътникъ:

— Не може ли тукъ негдѣ да се омие човѣкъ?

— Не. На насъ не е разрѣшено да се миемъ сами, — отговори той: — почакайте до 4½ часа. Тогава прѣди чай, ще ви омиятъ.

— Ще ме омиятъ ли? — извикахъ азъ, — и кой?

— Държавата!

По думитѣ на моя спътникъ, хората дошле до убѣждение, че ако се позволява на всѣкого да се мие по желанието си, равенството шло да се наруши. Единъ се миятъ три-четире пати на день, а други не виждатъ омивалника повече отъ единъ пѣтъ, — въ резултатъ бѣха се явили двѣ категории хора — *чисти* и *нечисти*. Отъ тѣхъ би се възродили всички стари прѣдрасядѣци. Чистоплѣтнитѣ би прѣзирали мръснитѣ, а послѣднитѣ би ненавиждали чиститѣ. За да се избѣгне това, държавата рѣши да вземе отговорността на миенето въ рѣцѣтѣ си, и въ сегашно врѣме всѣки гражданинъ се мие два пати прѣзъ деня отъ особенни чиновици, на които се плаща отъ хазната. Самоволното миене се забранява строго.

Слѣдва.

ХРОНИКА

Поздравителна телеграма.

Цариградъ, Ортанкой.

Н. Блаженство Иосифъ I,
Българский Екзархъ.

По случай чествването 25 годишнината архипастирска длъжност на Ваше Блаженство, отпразднувано днес по начинъ най-тържественъ и сърдеченъ въ града ни, натоваренъ съмъ отъ Варненските граждани съ приятната и почетна длъжностъ, да поднеса прѣдъ Ваше Блаженство чувствата имъ на най-дълбока благодарностъ и признателностъ за отеческиятъ Ви грижи и безсмъртни заслуги къмъ същата православна българска църква. Дано благодарственитъ и сърдечни молитви, отправени тѣй горно тоя минута къмъ Всевишния отъ мало и големо тукъ, спомогнатъ за запазване скъпия животъ на Ваше Блаженство отъ всякакви нападки и бѣди, за да продължите съ същата доблестъ, широкогледъ и сила на характера си да браните, отъ всяко зломислие и поселятелства българската църква. Дано Всевишния сподоби съ дълги и честити дни Ваше Блаженство, за да отпразднувате и 50 годишния си юбилей и да видите пълното постигане и укрѣпване духовнитъ правдини на любимото Ви и дълбокопризнателно паство.

Прѣдседателътъ
на Варн. юбилейна комисия:
Гр. Кметъ: Р. Матѣевъ.

ПРОГРАМА

за отпразднуване двадесетъ петгодишния юбилей на Негово Блаженство Българския Екзархъ Иосифъ I, на 23 Априлъ 1902 г.

I.

Слѣдъ Божествената литургия ще се отслужи благодарственъ молебенъ въ 9½ часа на площада прѣдъ съборната църква „Успѣние Пр. Богородици“ за здравieto и дългоденствието на Негово Блаженство Екзархътъ.

II.

На молебена присѣствуватъ: началницитъ на всички държавни и общински учреждения заедно съ подвѣдомственитъ имъ чиновници и воен. власти, еснафитъ и дружествата съ знамената си, г-да гражданитъ и гражданкитъ, учителитъ и ученицитъ отъ българскитъ училища.

III.

Слѣдъ свършването на молебена ще има шествие изъ града въ слѣдуюция редъ: 1) На чело на шествието се носи ликътъ на Н. Блаженство отъ двѣ юначета; 2) въ двойни редове ученицитъ и ученичкитъ отъ гимназитъ, заедно съ учителитъ и учителкитъ си, и тия отъ основнитъ училища; 3) поборно-огълченско, юнашко, македонско и всички други еснафски дружества; 4) началници и чиновници отъ учрежденията и г. г. граждани и гражданки.

Шествието ще мине по улицитъ: Прѣславска, Царъ Борисъ и спира на площада прѣдъ първото българско училище (балтаджи Нейковата къща), гдѣто ще се държи рѣчь по случай юбилей; отъ тамъ шествието излиза въ улица „6 Септемврий“ покрай мъжката и дѣвическа гимназия, по ул. „Войнишка“ и спира прѣдъ светата митрополия, гдѣто една депутация ще поздравя Негово Високо Прѣосвѣщенство Варнен.-Прѣсл. Митрополитъ Симеонъ.

IV.

Смѣдъ обидъ. Отъ 3 часа ще има народно веселие на поляната вѣкъ отъ града между винарницата на Гроздъ и приморската градина, гдѣто ще свири воен. музика.

Прѣзъ този день града ще бѣде укиченъ съ флагове; вечерта ще има освѣтление и ще свири градск. музика на площада прѣдъ Общ. управление.

Отъ Комисията.

— На 19 того прислѣгнаха въ града ни, съ специаленъ трепъ отъ София, дѣцата на Негово Царско Височество Князьтъ и въ сѣщия день заминаха за Евксиноградъ, въ лѣтния си Дворецъ.

— На 19 того замина за въ София Добрически Народни Прѣдставителъ, нашъ приятелъ, г. Александръ Арсепевъ.

— На 16 того М-me Pichon съ дѣцата си замина за Парижъ. На гарата бѣха излѣзли близкитъ ѝ фамилии, за да ѝ засвидѣтелствуватъ почитанията си, заслужено спечелени отъ семейство Пишонъ прѣзъ петгодишното му проживѣвание тукъ. Съ заминаването на М-me Pichon въ редицата на почетнитъ и благородни дами остава открито едно мѣсто, което едвали може скоро да се запълни. Семейство Пишонъ остави много добри възпоминания между Варненското общество. Нашитъ благопожелания за добро пжтувание!

— На 18 того, съ обѣдния тренъ пристигнаха въ града ни, по частни работи, за нѣколко дни, Шуменскитъ граждани, наши приятели, г. г. Василь Кожухаровъ, бивши Шумен. Окр. Управителъ и Ради Радевъ бившъ Шум. Училищни Инспекторъ.

— Тия дни слѣдующитъ сѣдии при Варнен. Окр. Сѣдъ сж размѣстени: Прокурор. г. Тепеделеновъ се прѣмѣства въ Соф. окр. Сѣдъ за прокуроръ, а на негово мѣсто иди г. Юрданъ Костовъ, досегашенъ прокуроръ при Пловдивски окр. сѣдъ, който бѣше прѣдсѣдател на Варнен. окр. сѣдъ прѣди 15 години. Г-нъ П. Кърджиевъ, замѣстникъ прокуроръ се уволни, защото иска да се пенсионира и се впуска въ нашитъ партизански борби. Той е назначенъ за Прѣдсѣдател на Варненското Околийско Цанковистко бюро и се тѣкми за Кметъ на гр. Варна. Члена при Окр. сѣдъ г. Генчевъ става слѣдователъ, а г. Таневъ досегашния слѣдователъ се назнача на мѣстото на г. Генчевъ. За замѣстникъ прокуроръ вмѣсто г. Кърджиевъ, се прѣмѣства г. Ив. Толевъ, досегашенъ прокур. при Софийски Окр. сѣдъ.

— Съобщаватъ ни отъ Сливенъ, че на никого отъ служащитъ не било платено даже за месецъ Февруарий. Военнитъ и нѣкои чиновници продали заплатитъ си за м-цъ Февруарий на сарафи съ извѣстна отстъпка. Директорътъ на Гимназията направилъ заемъ отъ 500 л. съ 12½ лихви, за да може да даде на всѣкой учител по 20 л. за празникитъ. Мнозина отъ учителитъ върнали 20-тѣхъ лева, като мълякомъ роптаали за положението си, а явно благославили днешнитъ прогресисти.

— На Распетиа петъкъ е намѣрена дѣтинска гривна позлатена. Който е изгубилъ да се обърне въ редакцията на вѣстника ни.

— Добришкия общински изборъ още не е утвърденъ, защото врѣменната общинска комисия продължава да дава невѣрни свѣдѣния за качества на избранитъ лица за свѣтници, понеже си е турила за задача непрѣмѣно да се касиратъ двама, трима, та да влязатъ членовѣ на врѣменната комисия въ общинския съставъ, които сж получили гласове слѣдъ избранитъ. Когато се прѣдставиша отначало изборнитъ книжа въ окръжния сѣдъ, по закона Общин. Управление е длъжно да даде свѣдения за качества на изборитъ. Днешната врѣмена комисия, състояща се отъ г. г. Георги Касабовъ, Станю К. Лавчиевъ и Х. Джелилъ Мехмедовъ е дала свѣдения, че отъ

избранитъ лица нѣматъ качества на избираемостъ, било, че не сж записани за членове на общината, било че не притежавали недвижими имоти, слѣдующитъ лица: Смаилъ Хамзовъ, Саидъ Халилъ Хюсеиновъ и Хашимъ Халиловъ Налбантъ. Нѣколко добришки граждани узнаватъ това и съ особно прошение до окр. сѣдъ заявяватъ, че даденитъ отъ тричлената комисия свѣдения сж невѣрни и го помилили да нареди провѣрка. Сѣдътъ е искалъ допълнителни свѣдения. Тричлената комисия е дала повторно свѣдения, че дѣйствително указанитъ лица нѣматъ качества на избираеми, защото нефигурирали нито въ избирателнитъ, нито въ данъчнитъ книги на Добришката община. На 20 того, съ особно заявление заинтересованитъ свѣтници сж прѣдставили въ окръжния сѣдъ едно удостовѣрение № 1633, отъ 19 Априлий т. г., издадено отъ Добришкото главно бирничество, което удостовѣрява, че Смаилъ Хамзовъ, С. Х. Ю-въ и Х. Халиловъ Налбантъ, всички отъ гр. Добричъ, притежаватъ въ землището на сѣщия градъ недвижими имоти: първия за 13000 лева, втория за 1200 лева и третия за 6750 лева. Оцѣнкътъ на имотитъ сж биле взети отъ емлячния регистръ на Добришкото главно бирничество и три данъчни книжки на името на тия господа, въ които подробно сж обозначени имотитъ имъ.

При това положение на работитъ, пие се несъмнѣваме, че Варн. Окр. Сѣдъ ще обърне особено внимание на възбудения въпросъ и имайки прѣдъ видъ, че свѣденията на тричленната комисия, колкото и да сж официални, сж дадени отъ партизани и то такива оше, които иматъ интересъ, че съ касирането на трима избрани, да влѣзатъ въ състава; че доказателствата, които избранитъ прѣдставляватъ въ сѣда, сж повече отъ ясни, че тѣ сж дѣйствително Добрически граждани и имотни, ще отблъсне подадения протестъ противъ избранитъ.

Научаваме се, че г-нъ Ал. Арсениевъ е подалъ заявление до Прокурора за прѣслѣдване членовѣтъ на градската комисия, за гдѣто се дали официално невѣрни свѣдѣния за качества на избранитъ свѣтници.

Пишатъ ни отъ с. Горн-Караачъ.

„И въ нашето село поникнаха прогресивни либерали, посѣти отъ бившия началникъ Дяковъ, който бѣше ноцъ отъ една партия, а деня — отъ чиститъ прогресисти. Новитъ партизани сж съ пазарлъкъ т. е. винаги да ги удовлетворява властта въ исканията имъ, които сж неизброими и сѣ около „нашитъ“.

Сегашния окоп. началникъ Ради Поповъ сѣкашъ друга работа нѣма, а само да ходи съ таклитъ земледѣлеца Г. Цонковъ, когото за гаврило и плашило искаха да натрапятъ на околията ни за народенъ прѣдставителъ, и вербува партизани съ разни подмазки най-много съ разтурения на общинскитъ свѣти.

И въ нашето село се разтуря общин. свѣтъ. За прѣдсѣдател на тричленната комисия бѣше назначенъ Славъ Филчевъ, обвиняванъ въ злоупотребление на училищни суми прѣзъ битността си учил. настоятелъ а за членове Коста Ивановъ пенсионеръ и Киро Димовъ бивши свѣтници на бلاميрания свѣтъ. Датата на избора се отлага на два пѣти — на 3 и 17 миналий. Защо ставаха тия незачитания на закона, — това самитъ властници ще могатъ да отговорятъ, ко-

гатъ дойде *дълга денъ*, безъ царзе хлѣбъ въ торбата. Избраха се за общин. свѣтници: 1) Тодоръ Петровъ, 2) Иванъ Михайловъ, 3) Иванъ Добревъ, 4) Гени Бобевъ, 5) Иванъ Певевъ и 6) Иванъ Драгневъ, а за училищни настоятели: Симеонъ Русевъ и Стоянъ Цвѣтковъ — всички съмишленици на либер. партия, каквито бѣха и бلاميранитъ общин. свѣтници и учил. настоятели.

Началникътъ Р. Поповъ и пропадналия депутатъ Г. Цонковъ останаха гръмнати отъ резултата. „Азъ ще ги науча, се заканилъ едина отъ тѣхъ, да разбератъ, какъ се подиграватъ съ властта“ Сега се правятъ всички опитвания да се касиратъ изборитъ. по селенитъ не се тревожатъ отъ това, а се потаватъ да отплащатъ съ по-силна плѣсница на властимѣющитъ. Ще ви пиша и за други работи.

Георги Ив. Вацовъ

не ще може да приема посѣщения на имения си день, 23 того.

БЪЛГАРКА

Мѣсечно Домашно Илюстровано Списание.
Година V.

Редактори:

А. П. Кършовска и П. С. Кършовски.

Годишна цѣна: 2 лева и 50 ст. за България и 3 лева за странство.

Необходимо за всички, пай вече за Г-жи и Г-ци домакински, учителки и ученички. Абониранieto става само въ прѣдплата и направо въ печатницата на Драголъ Мичевъ въ гр. Ловечъ и въ всичкитъ Телеграфо-Пощенски Станции въ Княжеството и Странство.

ДРАЖЕЛЪ Г. ОДАВАШИЯНЪ

Купува старъ курпумъ (олово) и оловени трѣби. Килограма 30 ст. — Варна. 10—3

ОБЯВЛЕНИЕ № 2202.

За удовлетворение искътъ 600 лв. и др., на покойната Варненка Мария Иосифова, по испълн. листъ № 3086 т. г. издаденъ отъ III Варнен. Мир. Сѣдия, противъ наслѣдницитъ на покойния Вълчо Василевъ отъ Варна, ще продавамъ публично къщата му въ гр. Варна, IV уч. подъ № 1000 при съсъди: Димитръ Параскевовъ, Стоянъ Тодоровъ, Османъ Салиевъ, Джамаданъ Касимовъ и пѣтъ, построена отъ кирпичъ, разпрѣдѣлена на три малки стаи, покрита съ керемиди вѣхъта направа, мѣстото върху което е сзидана заедно съ двора е отъ 150 кв. метра оцѣнена за 600 лева. Надаванетоъ ще почне и по долу отъ оцѣнката, а продажбата слѣдъ двукратното публикуване настоящето въ единъ отъ мѣстнитъ вѣстници и ще трае 31 день и 50% въ 24 часа. Слѣдъ публикацията заинтересуванитъ могатъ въ присѣственото врѣме да наддаватъ въ канцеларията ми.

гр. Варна, 4-й Априлъ 1902 год.

II Сждеб. Приставъ: С. Коларовъ
2—2

Отговорникъ: Ц. Табановъ

Печ. Д. Тодоровъ и С-ие Варна.